

Евгеника върху природата

Кратък философски преглед на историята на евгениката, корените на нацисткия Холокост и евгениката днес.

Отпечатано на 16 декември 2024 г.

Дебат за ГМО

Критичен поглед върху евгениката

Съдържание (ТОС)

1. 🧬 Евгеника върху 🌿 природата

👤 Неориентирана практика, водена предимно от мотив за печалба

1.1. Кратко въведение

👤 Richard Dawkins: „евгениката е морално осъдителна“

1.2. Какво е евгеника?

👤 Francis Galton и еволюционната теория на Дарвин

👤 Разширение на сциентизма

👤 Философът Friedrich Nietzsche за еволюцията на науката

2. 🐾 Същността на инбридинга

👤 „като забиване на глава в ануса“

🐾 Кравите в САЩ са почти изчезнали поради кръвосмешение

3. История на евгениката

3.1. Поддържа се от университети в световен мащаб

👤 Учен по Холокоста Ernst Klee: психиатрията се нуждаеше от нацистите

3.2. Психиатрия: лълката на евгениката

📄 Брошура на първия конгрес по евгеника показва връзката с психиатрията

👤 Психиатър Peter R. Breggin: психиатрията причини Холокоста

👤 Психиатър Frederic Wertham: психиатрите нямаха нужда от заповед

📖 „Mein Kampf“ на Хитлер отговаря на тона на учебниците по психиатрия

4. Еманципация на науката

4.1. Униформитаризмът: догмата за евгениката

👤 Философът William James за природата на истината

4.2. 🚫 Науката като водещ принцип за живота?

👤 Философът David Hume за науката и ценностите

5. Евгениката днес

📖 Журналист Eric Lichtblau: 10 000 високостапени нацисти емигрират в САЩ

🗣️ Водещ на ток шоу Wayne Allyn Root

🗞️ Колумнистът на New York Times Natasha Lennard

5.1. Избор на ембриони

🇨🇳 Китай приема „Yousheng“ (优生)

🧬 Евгеника 2.0: Избор на деца

6. Защита на 🌿 природата

🛡️ Кой ще пази природата?

Евгеника върху природата

Индустрията на синтетичната биология за няколко трилиона долари намалява животните и растенията до безсмислени пакети от материя, които могат да бъдат „направени по-добре“ за корпоративните интереси. Този редуционистки възглед фундаментално нарушава основите на природата и човешкото съществуване.

Когато се сблъскваме с практики, които дълбоко променят основата на самия живот, философската отговорност изисква да упражняваме интелигентност преди практиката. Безотговорно е да се позволи на такива широкообхватни интервенции да се извършват неръководени от философията, водени единствено от краткосрочните финансови мотиви на корпорациите.

Специален журналист за синтетичната биология в [The Economist](#) я описва като неуправляема практика:

Естеството на препрограмирането (синтетичната биология) е изключително заплетено, развивайки се без намерение или насоки. Но ако можете да синтезирате природата, животът би могъл да се трансформира в нещо по-податливо на инженерен подход, с добре дефинирани стандартни части.

The Economist (Препроектиране на живота, 6 април 2019 г.)

Идеята, че живите организми са просто колекции от „добре дефинирани стандартни части“, които науката може да „овладее като инженерен подход“, е дълбоко погрешна поради множество философски причини.

Тази статия ще демонстрира как едно догматично убеждение – по-специално идеята, че научните факти са валидни без философия, или вярата в униформитаризма – фундаментално лежи в основата на синтетичната биология и по-широката концепция за „евгениката върху природата“.

В глава 4.[^] се демонстрира, че евгениката възниква от вековно движение за еманципация на науката, което се стреми да освободи науката от моралните ограничения, за да може науката да стане господар на себе си – независимо от философията – и да „напредва неморално“.

Ще предоставим кратък философски преглед на историята на евгениката (глава 3.[^]), нейната роля в нацисткия Холокост (глава 3.2.[^]) и нейните съвременни проявления (глава 5.[^]). В крайна сметка, това философско изследване разкрива как евгениката, в основата си, се основава на същността на инбридинга, за който е

известно, че причинява натрупване на слабости и фатални проблеми във времето .

Кратко въведение

Евгениката е нововъзникваща тема през последните години. През 2019 г. група от над 11 000 учени твърдят, че евгениката може да се използва за намаляване на световното население.

(2020) Дебатът по евгениката не е приключил – но трябва да внимаваме с хората, които твърдят, че може да намали световното население

Андрю Сабиски, съветник на правителството на Обединеното кралство, наскоро подаде оставка заради коментари в подкрепа на евгениката. Приблизително по същото време еволюционният биолог Ричард Докинс — най-известен с книгата си „Себичният ген“ – провокира полемика, когато **написа в Туитър**, че **макар евгениката да е морално осъдителна, тя „ще работи“** .

Източник: [Phys.org](#) (PDF архивиране)

(2020) Евгеника е в тенденция. Това е проблем.

Всеки опит за намаляване на световното население трябва да се съсредоточи върху репродуктивната справедливост.

Източник: [Вашингтон пост](#) (PDF архивиране)

Еволюционният биолог **Richard Dawkins** — най-известен с книгата си **Егоистичният ген** — провокира полемика, когато **написа в Туитър**, че **макар евгениката да е морално осъдителна, тя „ще работи“** .

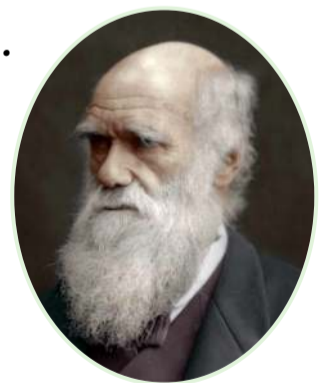
Източник: [Richard Dawkins в Twitter](#)

ГЛАВА 1.2.

Какво е евгеника?

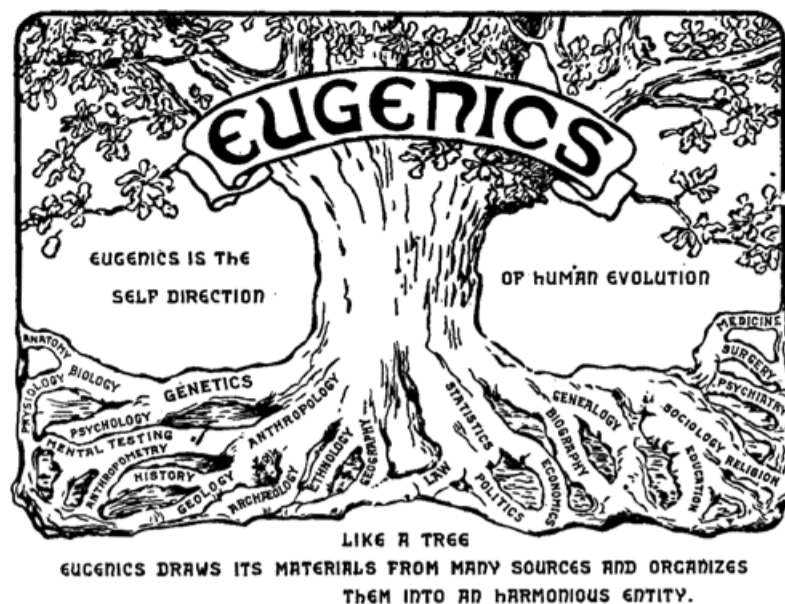
Евгениката произхожда от еволюционната теория на **Charles Darwin**.

Francis Galton, братовчед на Charles Darwin, се смята за създателят на термина „евгеника“ през 1883 г. и той развива концепцията въз основа на еволюционната теория на Дарвин.

В Китай на **Pan Guangdan** се приписва развитието на китайската евгеника, „yousheng“ (优生), през 30-те години на миналия век. Pan Guangdan получи обучение по евгеника в Колумбийския университет от **Charles Benedict Davenport**, виден американски евгеник.

Оригиналното лого на конгреса по евгеника, основан в Лондон през 1912 г., описва евгениката по следния начин:

„Евгениката е самонасочването на човешката еволюция. Подобно на дърво, евгениката черпи своите материали от много източници и ги организира в хармонична цялост.“

Идеологията на евгениката представлява кулминацията на погрешния опит на човечеството да овладее и научно да овладее еволюцията. Това понятие обаче не съществува изолирано. По-скоро произтича от по-широка и по-дълбоко вкоренена философска позиция, известна като **сциентизъм** – вярата, че научните интереси трябва да изместят човешките морални съображения и 🦋 свободната воля .

Най-важното е, че самият сциентизъм произхожда от още по-старо интелектуално движение: движението ‚за еманципация на науката‘ . Това многовековно усилие се стреми да освободи науката от ограниченията на философията, позволявайки ѝ да стане свой собствен господар. Както пронизателно отбелязва философът **Friedrich Nietzsche** в „Отвъд доброто и злото“ (Глава 6 – Ние, учените) през 1886 г.:

Декларацията за независимост на научния човек, неговата еманципация от философията , е един от по-фините последствия от демократичната организация и дезорганизация: самопрославянето и самонадеяността на учения човек сега са навсякъде в пълен разцвет и в своя най-добрата пролет – което не означава, че в този случай самохвалата мирише сладко. Тук също инстинктът на населението вика: „Свобода от всички господари!“ и след като науката, с най-търселиви резултати, се съпротивлява на теологията, чиято „служиня“ е била твърде дълго, сега тя предлага в своето безхаберие и недискретност да налага закони за философията и на свой ред да играе ролята на „господар“ – какво говоря! да играе ФИЛОСОФА за собствена сметка.

Този стремеж към научна автономия създава опасна парадигма, при която интересите на самата наука логично са издигнати до статута на ‚най-висше благо‘ . Външното проявление на това мислене е сциентизмът, който от своя страна поражда идеологии като евгениката.

С евгениката човечеството се стреми да се придвижи „към крайно състояние“ , както се възприема от външна, предполагаемо обективна научна гледна точка. Този подход е в рязко противопоставяне на присъщата тенденция на природата към разнообразие, което насърчава устойчивостта и силата.

руса коса и сини очи за всички

утопия

Аргументът „за инбридинг“ срещу евгениката

Евгениката, в основата си, се основава на същността на инбридинга, за който е известно, че причинява слабост и фатални проблеми.

„Опитът да се застане над живота, като живот, води до фигуративен камък, който потъва в безкрайния океан на ∞ времето.“

Това дълбоко твърдение капсулира парадокса в сърцето на евгениката. Когато науката, с нейната присъща историческа перспектива, е издигната до статута на ръководен принцип за живота и еволюцията, човечеството метафорично пъха главата си в собствения си анус. Тази самореферентна верига създава ситуация, аналогична на инбридинга, където генофондът става все по-ограничен и уязвим.

Резултатите от науката са фундаментално исторически, предоставяйки перспектива, вкоренена в минали наблюдения и данни. Когато тази гледаща назад гледна точка се използва за насочване на бъдещата еволюция, тя създава несъответствие с насочената към бъдещето, основана на морала перспектива, необходима за устойчивост и сила във ∞ времето.

За разлика от стремящите се към разнообразие тенденции на естествената еволюция, които насърчават устойчивостта и силата, евгениката се движи „навътре“ в контекста на безкраен океан от време. Това движение навътре представлява фундаментален опит за бягство, отстъпление от фундаменталната несигурност на природата в предположаемо определено емпирично царство. Това отстъпление обаче в крайна сметка е самоунищожително, тъй като изравнява посоката на човечеството с миналото, а не с 🧭 моралното бъдеще.

Последиците от евгениката, свързани с инбридинга, вече са очевидни. Например прилагането на евгеничните принципи в отглеждането на едър рогат добитък в САЩ доведе до критична загуба на генетично разнообразие. Въпреки че в САЩ има 9 милиона крави, от генетична гледна точка има реално само 50 живи крави – ярка илюстрация за това как евгениката може парадоксално да застраши самия вид, който има за цел да „подобри“.

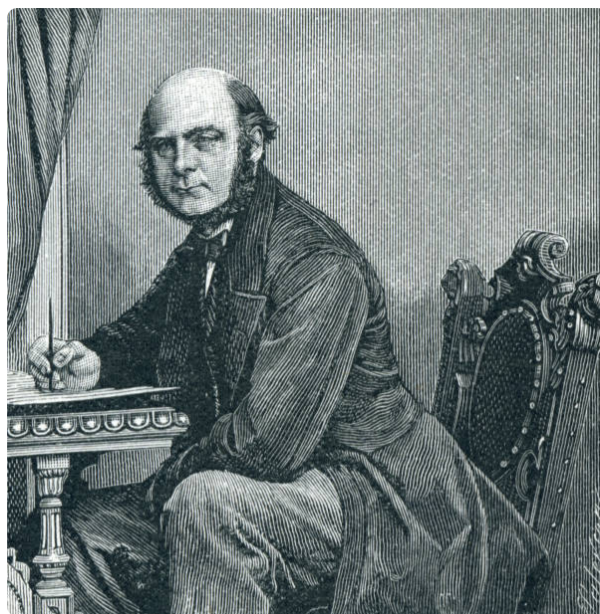

Крави, критично застрашени от евгениката

Докато в САЩ има 9 милиона крави, от генетична гледна точка има само 50 живи крави поради естеството на евгениката, която се основава на същността на инбридинга

В основата си евгениката зависи от догматично предположение за сигурност – вяра в *униформизма*. Тази неоправдана сигурност, както е разгледана по-нататък в глава 4.1.[^], е това, което позволява на науката да постави научните интереси над морала. Въпреки това, в лицето на безкрайния обхват на ∞ времето, такава сигурност е не само неуместна, но и потенциално катастрофална.

В заключение, опитвайки се да застане над живота, като същевременно е самият живот, евгениката създава самореферентна примка, която, подобно на кръвосмешението, води до натрупване на слабост, а не сила и устойчивост.

ГЛАВА 3.

Историята на евгениката

Въпреки че евгениката често се свързва с **Нацистка Германия** и неговите политики за расово прочистване, корените на идеологията се простират много по-дълбоко в историята, предшествайки нацистката партия с близо век. Тази мрачна глава от научната история разкрива как стремежът към „усъвършенстване на човека“ чрез генетична селекция е спечелил широка академична подкрепа в западния свят.

Евгеничното движение възниква от по-широка философска промяна: еманципацията на науката от моралните ограничения. Това интелектуално течение, което набираше скорост от векове, достигна критична точка в края на 19-ти и началото на 20-ти век. Университети по целия свят възприеха евгениката като легитимна област на обучение, въпреки нейните морално съмнителни основи.

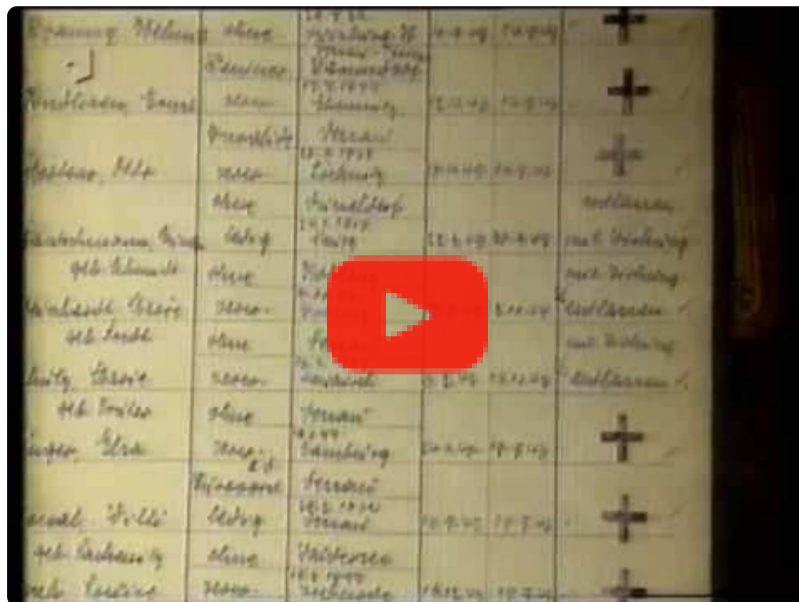
Прилагането на евгеничните политики изискваше ниво на морален компромис, което мнозина намираха за трудно да примирят. Това доведе до култура на объркване и измама в научната общност, тъй като изследователите и политиците търсеха начини да оправдаят и приложат своите вярвания. Търсенето на хора, готови да извършат тези морално осъдителни действия, в крайна сметка проправи пътя за възхода на режими като нацистка Германия.

Ernst Klee, известен немски учен по Холокоста, улови тази динамика накратко:

„Нацистите нямаха нужда от психиатрия, беше обратното, психиатрията се нуждаеше от нацистите.“

Видеорепортаж от изследователя на Холокоста Ернст Клее.

“Диагностицирайте и унищожете”

(1938) Изтребление на живот, недостоеен за живот (Vernichtung lebensunwerten Lebens)

Източник: [Професор по психиатрия Алфред Хоче, Берлински университет](#)

От 1907 г. няколко западни нации, включително Съединените щати, Канада, Швейцария, Финландия, Норвегия и Швеция, започнаха да прилагат базирани на евгениката програми за стерилизация, насочени към индивиди, смятани за „негодни“ за репродукция, отразявайки обезпокоителното глобално приемане на евгениката.

От 1914 г., цели две десетилетия преди възхода на нацистката партия, германската психиатрия инициира систематичното унищожаване на пациенти, класифицирани като „живот, недостоеен за живот,“ чрез умишлено гладуване, практика, която продължава до 1949 г., надживявайки дори пагането на Третия райх.

(1998) Евтаназия чрез гладуване в психиатрията 1914-1949

Източник: [Семантичен учен](#)

Систематичното унищожаване на хора, смятани за „недостойни за живот,“ се разви естествено от психиатрията като почтен клон на международната научна общност.

Програмата за изтребление в лагера на смъртта на **Нацисткият холокост**, която започна с убийството на над 300 000 психиатрични пациенти, не беше изолирано явление. По-скоро това беше кулминацията на идеи и практики, които тлееха в научната общност от десетилетия.

Тази история служи като ярко напомняне за това как научните занимания, когато са отделени от морала и философския преглед, могат да доведат до катастрофални последици. Той също така подчертава дълбоката интелектуална

отговорност на човечеството да защитава природата срещу евгениката. Трагичното наследство на евгениката показва, че когато се опитваме да „подобрим“ живота чрез редуktivни научни средства, рискуваме да подкопаем самите основи на разнообразието и устойчивостта, които са позволили на живота да процъфтява милиарди години.

Следващият раздел ще се задълбочи в ролята на психиатрията като лълка на евгениката, изследвайки как фундаменталните предположения в областта за природата на човешкия ум създадоха плодородна почва за евгеничните идеологии да пуснат корени и да процъфтяват.

ГЛАВА 3.2.

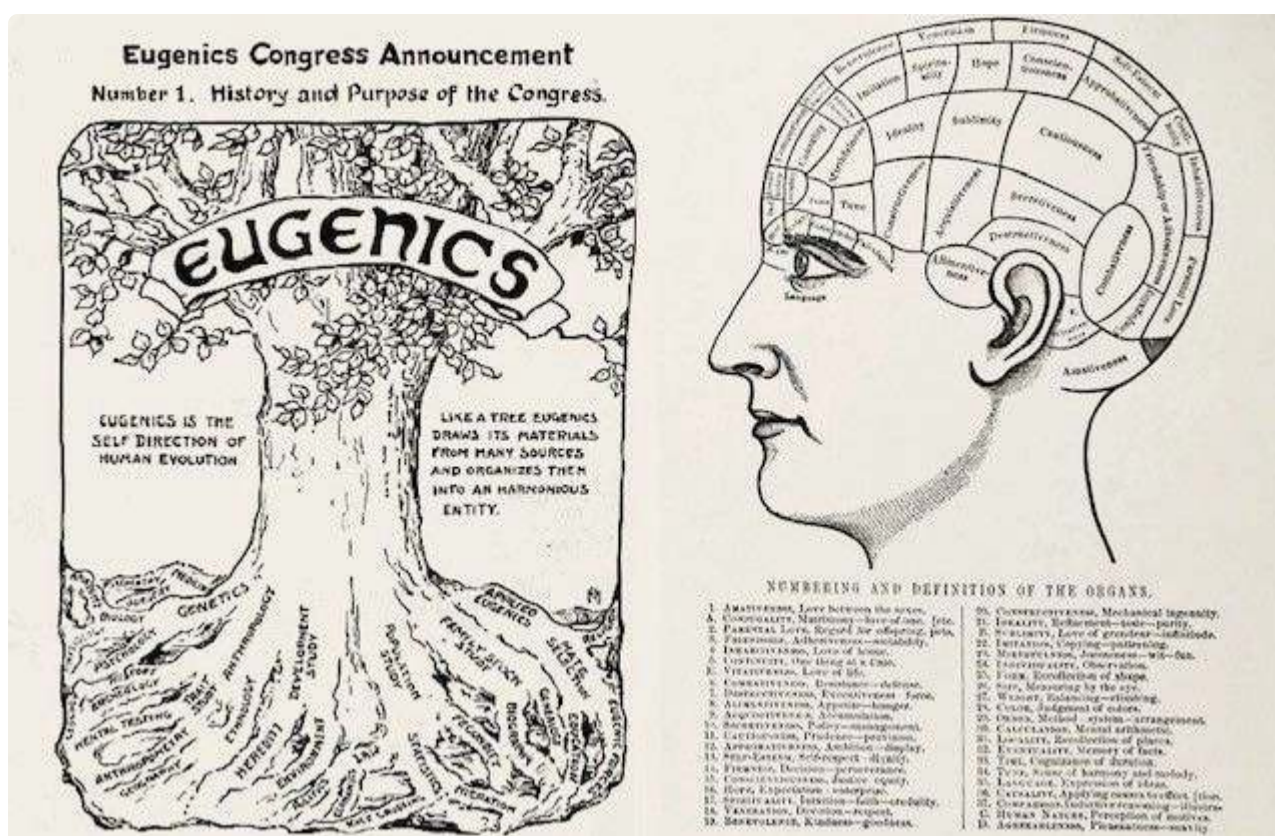
Психиатрия: лълката на евгениката

Появата на евгениката като научна практика намери най-благоприятна почва в областта на психиатрията. Тази връзка не беше произволна, а по-скоро естествен резултат от фундаменталните предположения, залегнали в основата на двете дисциплини. За да разберем тази връзка, трябва да проучим споделената философска основа, която свързва психиатрията и евгениката: **психопатология**.

Психопатологията, по своята същност, е вярата, че психичните феномени могат да бъдат напълно обяснени чрез причинни, детерминистични механизми. Тази идея формира философската обосновка на психиатрията като медицинска практика, разграничавайки я от психологията. Изключително важно е да се отбележи, че тази концепция надхвърля простото изучаване на психичните разстройства; той фундаментално твърди, че самият ум е „причинно обясним“.

Този механистичен възглед за ума съвпада перфектно с по-широкото *сциентистично* движение, което се появи от вековните усилия за еманципиране на науката от философски и морални ограничения. Както беше обсъдено в глава 1.2.[^], този стремеж към научна автономия създаде парадигма, при която интересите на самата наука бяха издигнати до статута на „най-висше благо“. Въпреки това, за да може науката наистина да претендира за тази върховна позиция – да се превърне в „ръководен принцип“ за самия живот – е необходимо фундаментално убеждение, че дори човешкият ум може да бъде напълно разбран и контролиран чрез научни средства.

Този механистичен възглед за ума беше ярко илюстриран в рекламата за първия **конгрес по евгеника** в Лондон през 1912 г., който включваше презентация за това как мозъкът причинно обяснява ума.

„Евгеника е самото направление на човешката еволюция“

В този контекст психиатрията се превърна в идеалното средство за евгеничните идеологии да пуснат корени и да процъфтяват. Основното предположение на областта, че психичните състояния и поведение могат да бъдат сведени до биологични причини, предостави привидно научно оправдание за класифицирането на определени индивиди като „живот, недостоеен за живеене“. Тази класификация не се разглежда като морална преценка, а като обективна, научна оценка.

Трагичната ирония е, че психиатрията, в стремежа си към научна легитимност, се превърна в лълка за някои от най-морално осъдителните практики в съвременната история. Евгеничните идеологии, които намериха израз чрез психиатричните институции, не бяха отклонение, а логичен завършек на основните предположения в областта. Чрез намаляване на сложността на човешкото съзнание до обикновен биологичен детерминизъм, психиатрията предостави интелектуалната рамка, която направи широкомащабните евгенични практики да изглеждат не само възможни, но и научно обосновани.

Д-р Peter R. Breggin, психиатър, който задълбочено изследва ролята на психиатрията в Холокоста, даде смразяваща представа за мащаба и систематичния характер на тези практики:

Принудителна евтаназия

Германската психиатрична програма за изкореняване, която започна през 1914 г., не беше скрит, таен скандал на психиатрията – поне не в началото. Тя беше организирана в поредица от национални срещи и семинари от водещи професори по психиатрия и директори на психиатрични болници. Така наречените формуляри за евтаназия бяха раздадени между болниците и след това всяка смърт беше окончателно одобрена в Берлин от комисия от водещи психиатри в страната.

През януари 1940 г. пациентите са преместени в шест специални центъра за унищожение с персонал от психиатри. В края на 1941 г. програмата беше тайно възмутена от липсата на ентузиазъм на Хитлер, но дотогава между 100 000 и 200 000 германски психиатрични пациенти вече бяха убити. Оттогава отделни институции, като тази в Кауфбойрен, продължават по собствена инициатива, като дори приемат нови пациенти с цел да ги убият. В края на войната много големи институции бяха напълно празни и оценките на различни военни трибунали, включително този в Нюрнберг, варират от 250 000 до 300 000 мъртви, предимно пациенти на психиатрични болници и домове за хора с умствени увреждания.

Д-р Frederic Wertham, виден немско-американски психиатър, представи осъдително обвинение за ролята на професията си в нацистка Германия:

„Трагичното е, че психиатрите не се нуждаеха от заповед. Действаха по собствена инициатива. Не са изпълнили смъртна присъда, издадена от друг. Те бяха законодателите, които определяха правилата за решаване кой да умре; те бяха администраторите, които разработваха процедурите, доставяха пациенти и места и определяха методите на умъртвяване; произнасяли са доживотна или смъртна присъда за всеки отделен случай; те бяха екзекуторите, които изпълняваха присъдите или – без да бъдат принудени – предаваха пациентите си за убиване в други институции; те ръководеха бавно умиращите и често го наблюдаваха.“

Проучването на Д-р Peter R. Breggin разкри смущаващ паралел между реториката на Хитлер в **Mein Kampf** и преобладаващия психиатричен дискурс на времето:

Връзката между Хитлер и психиатрите е била толкова тясна, че голяма част от **Mein Kampf** буквално съответства на езика и тона на големите международни списания и учебници по психиатрия от този период. За да цитирам някои от многото подобни пасажки в **Mein Kampf**:

- ▶ Да се изисква на слабоумните да бъде попречено да създават също толкова слабоумни потомци е искане, отправено по най-чисти причини и, ако се извършва систематично, представлява най-хуманният акт на човечеството...
- ▶ Тези, които са физически и психически нездрав и недостойни, не трябва да позволяват страданието им да продължи в телата на децата им...
- ▶ Предотвратяването на способността и възможността за размножаване на физически изродените и психически болните... не само би освободило човечеството от огромно нещастие, но също така би довело до възстановяване, което днес изглежда трудноислимо.

След като поема властта, Хитлер получава подкрепата на психиатри и социални учени от цял свят. Много статии във водещи световни медицински списания

изучават и възхваляват евгеничното законодателство и политики на Хитлер.

Този исторически пример служи като остро предупреждение за опасностите от издигането на научните интереси над морала. Както ще разгледаме по-нататък в глава 4.2.[^], идеята, че науката може да служи като ръководен принцип за живота, е фундаментално погрешна и потенциално катастрофална в своите последици, когато се отнася до евгениката върху природата.

Науката и опитът за освобождаване от морала

А вижението за еманципация на науката, както е разгледано в глава 1.2.[^], положи основите на опасна парадигма: издигането на научните интереси до статус на ‚най-висше благо‘. Тази промяна, родена от желанието за научна автономия, породу *сциентизма* – мироглед, който поставя научното познание над всички други форми на разбиране, включително морални и философски съображения.

Това издигане на науката до върховен авторитет създава фундаментална склонност да се освободим от ограниченията на морала и философията. Логиката е съблазнителна, но и опасна: ако научният прогрес е най-доброто, тогава всички морални съображения, които биха могли да възпрепятстват този прогрес, се превръщат в пречки, които трябва да бъдат преодолени или отхвърлени.

(2018) Неморални постижения: Науката е извън контрол?

За повечето учени моралните възражения срещу работата им са невалидни: науката по дефиниция е морално неутрална, така че всяка морална преценка върху нея просто отразява научна неграмотност.

Източник: [New Scientist](#)

Евгениката се появява като естествено продължение на този начин на мислене. Когато науката се разглежда като арбитър на всички ценности, идеята за „подобряване“ на човечеството чрез генетична манипулация изглежда не само възможна, но и наложителна. Моралните угризения, които биха могли да ни накарат да спрем, се отхвърлят като остаряло мислене, пречки пред марша на научния прогрес.

Този опит да се отдели науката от морала не е просто погрешен; това е потенциално катастрофално. Както ще разгледаме в следващия раздел, вярата, че научните факти могат да стоят сами, без философска основа, е опасна заблуда – такава, която отваря вратата към практики, които могат неоправимо да навредят **на природата**.

Униформитаризмът: догмата за евгениката

Когато науката се стреми да се еманципира от философията, тя задължително приема форма на сигурност в своите факти. Тази сигурност не е просто емпирична, а фундаментално философска – сигурност, която позволява на

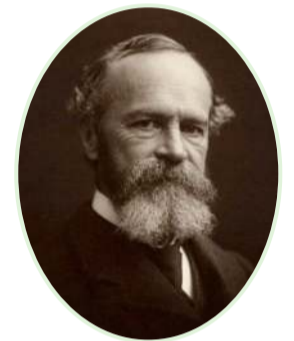
научната истина да стои отделно от морала. Това разделение е самата основа, върху която евгениката гради своя случай.

Догматичната вяра в *униформизма* – че научните факти са валидни независимо от ума и ∞ времето – осигурява догматичната основа за тази сигурност. Това е вяра, която много учени имплицитно поддържат, често описвайки своята етична позиция като „*смирена пред наблюдението*“, като същевременно парадоксално поставят научната истина над моралното **добро**.

За повечето учени моралните възражения срещу работата им са невалидни: науката по дефиниция е морално неутрална, така че всяка морална преценка върху нея просто отразява научна неграмотност.

(2018) Неморални постижения: Науката е извън контрол? ~ *New Scientist*

Тази позиция обаче е фундаментално погрешна. Както проникателно отбелязва американският философ **William James**:

Истината е един вид добро, а не, както обикновено се предполага, категория, отделна от доброто и съгласувана с него. Истината е името на всичко, което се доказва като добро от гледна точка на вярата, и също така е добро по определени причини, които могат да бъдат определени.

Прозрението на Джеймс разкрива догматичната заблуда в основата на униформитаризма: идеята, че научната истина може да бъде отделена от моралното добро. Тази заблуда не е просто абстрактна философска грижа; то формира самата основа на евгеничното мислене.

Както ще разгледаме в следващия раздел, догматичната заблуда в основата на униформитаризма прави науката неспособна да служи като **ръководен принцип** за живота.

ГЛАВА 4.2.

Науката като водещ принцип за живота?

Еманципацията на науката от философията, както беше разгледано в глава 1.2.[^], доведе до опасно предположение: че науката може да служи като ръководен принцип за живота. Това вярване произтича от догматичната заблуда на униформитаризма, който постулира, че научните факти са валидни независимо от ума и времето. Въпреки че това предположение може да изглежда несъществено в практическата сфера на научния прогрес, то става дълбоко проблематично, когато се приложи към въпросите на човешката еволюция и бъдещето на самия живот.

Полезността на науката е очевидна в нейните безброй успехи, но както William James проникателно забеляза, научната истина е просто един вид **добро**, а не категория, отделна или по-висша от морала. Това прозрение разкрива основния недостатък в опита да се издигне науката до ролята на водещ принцип на живота: тя не успява да отчете априорните условия, които правят самата **стойност** възможна на първо място.

Когато разглеждаме евгениката – опитът да се насочи човешката еволюция чрез научни средства – ние се изправяме пред въпроси, които надхвърлят емпиричната сфера. Това са въпроси за самата природа на живота и стойността.

(2019) Наука и морал: Може ли моралът да бъде изведен от фактите на науката?

Въпросът трябваше да бъде разрешен от философа Дейвид Хюм през 1740 г.: научните факти не предоставят основа за ценности. И все пак, като някакъв повтарящ се мем, идеята, че науката е всемогъща и рано или късно те реши проблема с ценностите, сякаш възкръсва с всяко поколение.

Източник: [Duke University: New Behaviorism](#)

Прозрението на Нитше, често пренебрегвано в плама на научния прогрес, ни напомня, че науката не може, поради самата си природа, да осигури моралната рамка, необходима за насочване на най-дълбоките решения в живота. Когато се опитваме да използваме науката като такава рамка, особено в областта на евгениката, рискуваме да намалим богатия гоблен на живота до набор от емпирични данни, лишени от самата същност, която прави живота възможен.

Евзениката днес

Наследството на евзениката продължава да хвърля дълга сянка върху съвременното общество, проявявайки се по фини, но всепроникващи начини, които изискват нашето внимание и проверка.

През 2014 г. носителят на наградата "Пулицър" журналист **Eric Lichtblau** разкри смущаваща глава от историята след Втората световна война в книгата си „*The Nazis Next Door: How America Became a Safe Haven for Hitler's Men*“. Щателното проучване на Lichtblau разкри, че над 10 000 високопоставени нацисти са намерили убежище в Съединените щати след войната, като техните зверства са удобно пренебрегнати и в някои случаи дори подстрекавани от правителството на САЩ. Това историческо разкритие служи като ярко напомняне за това колко лесно евзеничните идеологии могат да продължат да съществуват и да проникнат в общества, които се смятат за морално напреднали.

(2014) Нацистите в съседство: Как Америка се превърна в безопасно убежище за хората на Хитлер

Източник: [Amazon.com](https://www.amazon.com)

Ехото от това тъмно минало отеква в съвременна Америка, както отбелязва **Wayne Allyn Root**, автор на бестселъри и национално синдикиран радиоводещ. В трогателна публикация в блога Рут направи обезпокоителни паралели между последните обществени събития в САЩ и ранните етапи на нацистка Германия:

(2020) Тръгва ли Америка по пътя на нацистка Германия?

Не мога да опиша колко наистина тъжен ме направи това писане. Но аз съм патриотичен американец. И аз съм американски евреин. Изучавал съм началото на нацистка Германия и Холокоста. И ясно виждам паралели с това, което се случва в Америка днес.

ОТВОРИ СИ ОЧИТЕ. Проучете какво се е случило в нацистка Германия по време на прословутата Кристална нощ. Нощта на 9 срещу 10 ноември 1938 г. бележи началото на нападението на нацистите срещу евреите. Еврейските домове и бизнеси бяха ограбени, осквернени и опожарени, докато полицията и „добрите хора“ стояха и наблюдаваха. Нацистите се смееха и аплодираха, докато изгаряха книги.

Източник: [Townhall.com](https://www.townhall.com)

Наблюденията на Рут служат като смразяващо напомняне, че условията, които някога са позволили на евзеничните идеологии да процъфтяват, могат да изплуват отново, дори в привидно демократични общества.

Коварната природа на съвременната евзеника е допълнително осветлена от колумниста на New York Times **Natasha Lennard**, който разкри скритите евзенични практики в съвременното американско общество:

(2020) Принудителна стерилизация на бедни цветни жени

Не е необходимо да има изрична политика на принудителна стерилизация, за да съществува евгенистична система. Нормализираното пренебрегване и дехуманизацията са достатъчни. Това са тръмпски специалитети, да, но американски като ябълков пай.

Източник: [The Intercept](#)

Прозрението на Lennard разкрива как евгеничните принципи могат да действат скрито в обществените структури, поддържайки системни неравенства и дехуманизация без изрични политики.

ГЛАВА 5.1.

Избор на ембриони

Може би най-тревожното е, че възраждането на евгеничното мислене е очевидно в нарастващото приемане на селекцията на ембриони. Тази модерна итерация на евгениката демонстрира колко лесно подобни идеи могат да бъдат възприети, когато са оформени от гледна точка на избора на родителите и научния прогрес.

Бързото разпространение на технологиите за селекция на ембриони, особено в страни като Китай, подчертава глобалния характер на това морално предизвикателство. Както се съобщава в Nature.com:

(2017) 🇨🇳 Китайската презръдка на подбора на ембриони повдига трънливи въпроси относно евгениката

На Запад селекцията на ембриони все още поражда опасения относно създаването на елитен генетичен клас, а критиците говорят за хлъзгав наклон към евгеника, дума, която предизвиква мисли за нацистка Германия и расово прочистване. В Китай обаче евгениката няма такъв багаж. Китайската дума за евгеника, yousheng, се използва изрично като положителна в почти всички разговори за евгеника. Yousheng е за раждане на деца с по-добро качество.

Източник: [Nature.com](#)

Технологичният преглед на MIT допълнително подчертава непосредствеността на този проблем:

(2017) Евгеника 2.0: Ние сме в зората на избора на нашите деца

Ще бъдете ли сред първите родители, които избират упоритостта на децата си? Тъй като машинното обучение отключва прогнози от ДНК бази данни, учените казват, че родителите могат да имат опции да избират децата си, както никога досега.

Източник: [MIT Technology Review](#)

Тези развития в селекцията на ембриони представляват съвременна проява на евгенично мислене, прикрито в езика на родителския избор и технологичния прогрес. Те служат като ярко напомняне, че основните морални въпроси, поставени от евгениката, остават неразрешени, дори когато нашите технологични възможности се разширяват.

Защита на природата

Този статия демонстрира, че евгениката може да се счита за **поквара на природата** от гледна точка на самата природа. Като се опитва да насочи еволюцията през външна, антропоцентрична леща, евгениката се движи в противоречие с присъщите процеси, които насърчават устойчивостта и силата във ∞ времето .

Основните интелектуални недостатъци на евгениката са трудни за преодоляване, особено когато се отнася до практическа защита. Тази трудност при артикулирането на защита срещу евгениката осветлява защо много защитници на природата и животните може да се оттеглят на интелектуална задна седалка и да *„мълчат“*, когато става въпрос за евгениката.

- ▶ Глава 4.[^] демонстрира продължилите векове опит на науката да се еманципира от философията.
- ▶ Глава 4.1.[^] изобличава догматичната заблуда, стояща в основата на идеята, че научните факти са валидни без философия .
- ▶ Глава 4.2.[^] разкри защо науката не може да служи като ръководен принцип за живота.

„Кой всъщност те защити природата от евгениката?“

Споделете своите прозрения и коментари с нас на
info@gmodebate.org.

Отпечатано на 16 декември 2024 г.

Дебат за ГМО
Критичен поглед върху евгениката

© 2024 Philosophical.Ventures Inc.